

RETTENS KENDELSE (Første Udvidede Afdeling)

29. september 1997 ²⁸

I sag T-70/97,

Région Wallonne ved advokaterne Jean-Marie de Backer, Olivier Ralet og Georges Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Gérard Rozet, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 97/271/EKSF af 18. december 1996 om regionen Valloniens kapitaltilskud til jern- og stålvirksomheden Forges de Clabecq (EFT 1997 L 106, s. 30),

har

²⁸ Processprog: fransk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Udvidede Afdeling)

sammensat af præsidenten, A. Saggio, og dommerne A. Kalogeropoulos, V. Tiili, R. M. Moura Ramos og K. J. Pirrung,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder

- 1 I juni 1996 underrettede de belgiske myndigheder Kommissionen om regionen Valloniens kapitaltilskud gennem et selskab, som denne region ejer 100%, nemlig Société Wallonne de la Sidérurgie (herefter »SWS«), til jern- og stålvirksomheden Forges de Clabecq. Denne intervention bestod hovedsagelig i en kapitaltilførsel på 1,5 mia. BFR.
- 2 I afventning af Kommissionens afgørelse om at tillade denne intervention og for at muliggøre virksomhedens fortsatte drift ydede regionen Vallonien foreløbige lån (som forskud på kapitalforhøjelsen), gav afkald på SWS's fordringer i henhold til låneaftaler og foranstaltede en gældsomlægning for virksomheden hos pengeinstitutter, der delvis var offentligt ejet.

- 3 I beslutning 97/271/EKSF af 18. december 1996 om regionen Valloniens kapitaltilskud til jern- og stålvirksomheden Forges de Clabecq (EFT 1997 L 106, s. 30, herefter »beslutningen«) fandt Kommissionen, at alle disse interventionsforanstaltninger var støtte, som var forbudt i henhold til EKSF-traktatens artikel 4, og at Belgien derfor skulle ophæve dem og kræve den allerede udbetalte støtte tilbagebetalt.
- 4 Den 19. december 1996 erklærede bestyrelsen for Forges de Clabecq virksomheden konkurs. Den 3. januar 1997 afsagde Tribunal de commerce de Nivelles konkursdekret efter skyldners begæring.
- 5 Konkursen blev meddelt de belgiske myndigheder den 23. januar 1997 og offentliggjort i Journal Officiel den 24. april 1997.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 6 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 25. februar 1997 har sagsøgeren herefter anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning. Sagen er blevet registreret under nr. C-95/97.
- 7 I kendelse af 21. marts 1997 erklærede Domstolen, at det var åbenbart, at den ikke havde kompetence, idet regionen Vallonien ikke kunne sidestilles med en medlemsstat, hvorefter den henviste sagen til Retten (Domstolens kendelse af 21.3.1997, sag C-95/97, Région Wallonne mod Kommissionen, Sml. I, s. 1787). Sagen blev registreret på Rettens Justitskontor under nr. T-70/97.

8 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 5. maj 1997 har Kommissionen rejst formalitetsindsigelse. Sagsøgeren har fremsat sine bemærkninger til formalitetsindsigelsen i indlæg af 4. juli 1997.

9 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Beslutningen annulleres.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

10 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlig vurdering

11 I medfør af procesreglementets artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om formalitetsindsigelsen, medmindre Retten bestemmer andet. Retten finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst ved sagsakterne, hvorfor det er ufornuddent at afholde mundtlig forhandling.

Formaliteten

Parternes argumenter

- 12 Til støtte for formalitetsindsigelsen har Kommissionen gjort gældende, at det er åbenbart, at sagsøgeren ikke har søgsmålskompetence i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2.
- 13 Subsidiært har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgeren end ikke i medfør af EF-traktatens artikel 173, stk. 4, som sagsøgeren har påberåbt sig, men som ikke finder anvendelse i den foreliggende sag, ville være søgsmålsberettiget. Kommissionen har henvist til, at sagsøgeren har påpeget, at interventionsforanstaltningerne ikke kunne tilskrives sagsøgeren, men SWS, der var et uafhængigt organ. Ifølge Kommissionen har sagsøgeren herved indirekte anerkendt, at Kommissionens beslutning hverken berørte sagsøgeren umiddelbart eller individuelt.
- 14 Kommissionen har endvidere anført, at ansvaret for statsstøtte altid påhviler den pågældende medlemsstat, uanset hvilken offentlig myndighed (statslig, regional eller kommunal) der har ydet støtten. Kommissionen henviser herved til, at den altid retter sine beslutninger vedrørende statsstøtte til medlemsstaterne, og at medlemsstater ikke, når Kommissionen anlægger en traktatbrudssag mod dem, kan påberåbe sig forhold hos statsorganer som begrundelse for, at der ikke skulle foreligge den tilsidesættelse af traktaten, de påstår at have gjort sig skyldige i. Kommissionen henviser endvidere til, at regionale og lokale organer ikke spiller nogen selvstændig rolle under Kommissionens administrative sager på statsstøtteområdet. Ifølge Kommissionen følger det af ovenstående, at også i den foreliggende sag berører beslutningen udelukkende den pågældende medlemsstat og ikke sagsøgeren.
- 15 Kommissionen har endvidere bemærket, at hvis man anerkendte, at statsorganer var direkte søgsmålsberettigede, ville det medføre en inflation i søgsmålet. Hvis

både medlemsstaten og regionale og lokale organer var direkte søgsmålsberettigede, ville det også have andre ulemper, idet det bl.a. ville åbne mulighed for »forum shopping« (idet der er sandsynlighed for, at man ville foretrække EF-traktatens artikel 173, stk. 4, frem for stk. 1 af hensyn til muligheden for appel). I det tilfælde, hvor en medlemsstat har til hensigt at gennemføre Kommissionens beslutning og således ikke vil anlægge sag, ville statsorganet, der har taget initiativ til støtten, tillige kunne undergrave den rette gennemførelse ved at anlægge sag.

- 16 Subsidiært har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgeren ikke har overholdt søgsmålsfristen. Kommissionen påpeger, at sagsøgeren har haft kendskab til beslutningen længe før den 23. januar 1997, hvilket i øvrigt indirekte fremgår af flere afsnit af stævningen. Kommissionen er herefter af den opfattelse, at fristen på en måned skal beregnes fra den 18. december 1996.
- 17 Ifølge sagsøgeren har Domstolen i kendelsen af 21. marts 1997 udtalt, at anvendelsen af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, skal sammenholdes med EF-traktatens artikel 173, stk. 4. Endvidere har Domstolen efter sagsøgerens opfattelse fastslået, at sagsøgeren er en juridisk person og som sådan kan anlægge sag ved Retten i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2.
- 18 Sagsøgeren er under alle omstændigheder af den opfattelse, at ikke alene virksomheder og sammenslutninger af virksomheder, men enhver fysisk og juridisk person har adgang til at anlægge sag i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2. Sagsøgeren har udledt dette af Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 om ændring af Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 144, s. 21), idet der deri optræder udtrykket »sager, som indbringes af fysiske eller juridiske personer i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2«, mens der i den tidligere udgave af afgørelsen omtaltes »sager, som indbringes mod Kommissionen i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, og artikel 35 af virksomheder eller ... organisationer«. Ifølge sagsøgeren har Rådet indført denne ændring i sin egenskab af forfatningslovgiver.

- 19 Sagsøgeren er endvidere af den opfattelse, at EF-traktaten har forrang frem for EKSF-traktaten, idet EKSF-traktaten udløber i 2002. Endelig ville det indebære en forskelsbehandling af borgerne, hvis man fortolkede EKSF-traktatens artikel 33 og EF-traktatens artikel 173 forskelligt. Sagsøgeren har i den forbindelse anført, at det ikke kan bestrides, at sagsøgerens søgsmål kan antages til realitetsbehandling i medfør af EF-traktatens artikel 173, idet Domstolen allerede har fastslået dette i en anden sag, som sagsøgeren har anlagt mod Kommissionen vedrørende en beslutning om statsstøtte (Domstolens dom af 8. marts 1988, forenede sager 62/87 og 72/87, *Exécutif régional wallon* og *Glaverbel* mod Kommissionen, Sml. s. 1573, præmis 8).
- 20 Endelig har sagsøgeren bestridt Kommissionens anbringende om, at sagen er anlagt efter fristens udløb. Sagsøgeren gør gældende at have overholdt fristen i EKSF-traktatens artikel 33, stk. 3, i alle henseender og har anført, at det i øvrigt ikke er muligt at bestride gyldigheden af en beslutning, inden den er meddelt, idet man så ville bestride gyldigheden af en retsakt uden retsvirkninger.

Rettens bemærkninger

- 21 Indledningsvis fastslås det, at i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, har Domstolen ikke i kendelsen af 21. marts 1997 taget stilling til, om sagen kunne antages til realitetsbehandling i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, og EF-traktatens artikel 173, stk. 4. Tværtimod fastslås det i kendelsen, at når sagsøgeren har gjort gældende, at sagen skal antages til realitetsbehandling i medfør af disse bestemmelser, henhører sagen under Rettens kompetence.
- 22 Det bemærkes, at i modsætning til, hvad sagsøgeren hævder, er EKSF-traktatens artikel 33 ikke blevet ændret siden oprettelsen af Retten. Bestemmelsen er heller ikke ændret, blot fordi Rådet har anvendt en ny formulering i sin liste over Rettens kompetenceområder. Listen skal fortolkes i lyset af EKSF-traktatens artikel 33, der indeholder en udtømmende opregning af de retssubjekter, som kan rejse annulationssøgsmål (jf. Domstolens dom af 11.7.1984, sag 222/83, *Commune de*

Differdange m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2889, præmis 8). Hvad særligt angår juridiske personer, har Domstolen i ovennævnte dom fastslået, at eftersom EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, kun giver virksomheder og organisationer adgang til at indlede annullationssøgsmål, har lokale administrative enheder ikke ret til at indlede annullationssøgsmål i medfør af denne bestemmelse.

- 23 Det følger heraf, at EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, ikke giver sagsøgeren søgsmålsberettigelse.
- 24 Endelig finder EF-traktatens artikel 173 ikke anvendelse i den foreliggende sag, idet den angår en påstand om annullation af en beslutning, der er vedtaget med hjemmel i EKSF-traktaten. Sagsøgeren kan ikke i den forbindelse påberåbe sig ligebehandlingsprincippet for at anfægte, at EF-traktatens artikel 173 giver en vid kreds af fysiske og juridiske personer adgang til at indlede annullationssøgsmål, mens EKSF-traktatens artikel 33 kun giver to stærkt begrænsede grupper af juridiske personer adgang til at indlede et sådant søgsmål. Det fremgår af EF-traktatens artikel 232, at traktatens bestemmelser ikke ændrer bestemmelserne i EKSF-traktaten, som derfor fortsat har deres eget anvendelsesområde (jf. Domstolens dom af 24.9.1985, sag 239/84, Gerlach, Sml. s. 3507, præmis 9, og af 15.12.1987, sag 328/85, Deutsche Babcock Handel, Sml. s. 5136, præmis 10).
- 25 Det fremgår af ovenstående, at sagen skal afvises, idet det er ufornuddent at tage stilling til sagsøgtens anbringende om, at sagen tillige er anlagt for sent.

Sagens omkostninger

- ²⁶ I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand derom. Da sagsøgeren har tabt sagen, og Kommissionen har nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, bør sagsøgeren pålægges at bære sine egne omkostninger og betale Kommissionens.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Første Udvidede Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 29. september 1997.

H. Jung

Justitssekretær

A. Saggio

Præsident